

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **AAA AUTO a. s.**, IČ 26699648, se sídlem Husovo náměstí 14, Hostivice, zastoupen Mgr. Danem Loukotou, advokátem, se sídlem Zubatého 450/9, Praha 5, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované č. j. ČOI 458/2009/0100/3000/08/2009/Kr/Št ze dne 27. 2. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2012, č. j. 7 Ca 126/2009 - 27,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované č. j. ČOI 458/2009/0100/3000/08/2009/Kr/Št ze dne 27. 2. 2009 a o náhradě nákladů soudního řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutím žalované napadeným žalobou bylo potvrzeno rozhodnutí ředitelky inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravský a Zlínský, č. j. ČOI 8850/2008/R/R ze dne 4. 12. 2008, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 10 000 Kč pro porušení ust. § 12 odst. 2 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) ve spojení s ust. § 27 odst. 7 písm. h) a zároveň povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

Uvedeného správního deliktu se stěžovatel dopustil tím, že v době nabídky seznámil spotřebitele s cenou vozidla 157 000 Kč a až následně z daňového dokladu spotřebitel zjistil, že je mu účtováno 153 350 Kč za vozidlo a 3650 Kč za pojištění Carlife, jak bylo zjištěno dne 18. 8. 2008 na provozovně žalobce, Černovická 38, Brno.

[2] Městský soud konstatoval, že delikttní jednání stěžovatele mělo spočívat v poskytnutí informace o neúplné ceně vozidla, neboť sdělená cena 157 000 Kč zahrnovala také pojištění Carlife a tudíž informace o ceně vzbuzovala zdání, že v ceně je zahrnuta dodávka služeb (pojištění), za které se platí zvlášť. Městský soud dále uvedl, že podle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“) je prodávající povinen při prodeji zboží označit je cenou platnou v okamžiku nabídky. Zároveň podle § 5 odst. 5 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, se označením zboží cenou při prodeji konečnému spotřebiteli rozumí vybavení zboží údajem o ceně připevněným viditelně na zboží nebo umístěným způsobem vylučujícím záměnu na regále ve vitríně, na vývěsce nebo ve veřejně přístupném ceníku tak, aby měl kupující možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží. Podle městského soudu tak není rozhodné, zda byl spotřebitel informován o zahrnutí pojištění Carlife do prezentované ceny vozidla ústně před uzavřením smlouvy, neboť měl být informován již před tím, než projevil vůli přijmout nabídku stěžovatele prodat vozidlo. Krajský soud z tohoto důvodu neuznal za důvodnou ani stěžovatelovu námitku, že spotřebitel byl o zahrnutí pojištění do ceny vozidla informován ve veřejně dostupných obchodních podmínkách. Krajský soud vyslovil názor, že ochrana spotřebitele podle ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele je dána již v okamžiku prvního kontaktu spotřebitele s nabídkou prodávajícího, neboť cena je výchozí a určující informací, jež dále determinuje postup spotřebitele při výběru zboží.

[3] Pro posouzení delikttní odpovědnosti podle § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 12 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele není též podle názoru krajského soudu rozhodné, že bylo na spotřebiteli, zda uzavře předmětné pojištění. Z daňového dokladu plyne, že spotřebitel za pojištění uhradil 3 650 Kč, je tak pojmově vyloučeno, že byla spotřebiteli poskytnuta sleva, jestliže za pojištění byla hrazena plná kupní cena. Stěžovatelem zvolený účetní postup spočívající ve fakturaci pojistného má významný vliv na práva spotřebitele v případě sporu z odpovědnosti za vady při poskytnutí slevy z tohoto titulu, neboť výchozí kupní cenou vozidla by nebyla cena 157 000 Kč ale 153 350 Kč.

[4] Ohledně námitky stěžovatele, že sjednáním pojištění nepřenesl svou zákonnou odpovědnost, jak uváděl žalovaný, krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdí, jak byl v tomto ohledu zkrácen na svých právech, resp. jaký vliv má uvedené na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

II. Kasační stížnost

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 2. 1. 2013. Stěžovatel uvádí kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[6] Stěžovatel nejprve shrnul skutkový stav. Podle tvrzení stěžovatele si spotřebitel v jeho nabídce dne 2. 8. 2008 vybral osobní vůz za nabídkovou cenu 157 000 Kč. Spotřebiteli však byla na základě uzavřené kupní smlouvy účtována cena 153 350 Kč a zbývajících 3650 Kč mu bylo účtováno z titulu platby za pojistný produkt Carlife. Na základě takto zjištěného skutkového stavu správní orgán I. stupně uzavřel, že informace o ceně vzbuzuje zdání, že v ceně jsou zahrnuty služby, za které spotřebitel ve skutečnosti platí zvlášť. Podle názoru stěžovatele z § 1 zákona o ochraně spotřebitele vyplývá, že jeho smyslem není detailní regulace vztahu podnikatele a spotřebitele, ale poskytnutí ochrany slabší straně tohoto vztahu, tedy spotřebiteli.

[7] Stěžovatel namítá, že účelem ust. § 12 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele je pak ochrana proti obchodní praxi, při které podnikatel spotřebitele naláká na nižší cenu prodávajícího produktu a zároveň mylně deklaruje, že součástí této ceny jsou další nabídky a služby. Za tyto další výrobky a služby však musí spotřebitel platit zvlášť a výsledná spotřebitelem placená částka je proto vyšší, než byla spotřebiteli spolu s produktem prezentována. Spotřebiteli má citované ustanovení zaručit, že za poptávaný produkt zaplatí skutečně jen cenu, kterou podnikatel v okamžiku prvotního kontaktu nabízí a v žádném případě cenu vyšší. V projednávané věci však o tuto praxi v žádném případě nejde. Stěžovatelka deklarovala spotřebiteli cenu produktu ve výši 157 000 Kč. Tato celková cena pak byla spotřebiteli na základě uzavřených ujednání daňovým dokladem skutečně účtována. Spotřebitel proto nebyl vystaven žádnému „nemilému překvapení“ v tom směru, že by k získání požadovaného produktu byl nucen platit vyšší než prvotně deklarovanou cenu.

[8] Z rozhodnutí žalované vyplývá, že se spotřebitel měl o ceně dovědět až z daňového dokladu. Stěžovatelka namítá, že toto konstatování je nepravdivé. Stěžovatelka uvádí, že cenu svých produktů účtuje na základě písemných smluv. Spotřebitel tedy musel být s cenou seznámen dříve než při vydání daňového dokladu, minimálně již v okamžiku sjednání a podepsání kupní smlouvy.

[9] Stěžovatel dále namítá, že žalovaná i městský soud nesprávně vyhodnotily e-mail spotřebitele ze dne 7. 8. 2008, který je součástí správního spisu. V této zprávě spotřebitel doslova uvádí, že mu byla předložena kupní smlouva s cenou vozu 153 350 Kč a pojištěním Carlife v ceně 3650 Kč. Dále spotřebitel uvádí, že měl zájem jen o koupi vozu a pojistku uzavřít nechtěl a že pro tento případ mu byla navržena kupní cena vozu 157 000 Kč bez nutnosti uzavřít pojistku. Ze zprávy tak podle názoru stěžovatele jasně vyplývá, že spotřebitel nebyl nucen ke koupi vozu za jinou cenu, než byla deklarována. Spotřebitel mohl nabízený produkt za tuto cenu zakoupit a neučinil tak pouze v důsledku vlastního rozhodnutí.

[10] Pokud stěžovatel nabídl v rámci deklarované kupní ceny spotřebiteli ke koupi i jiné produkty úzce související s hlavním produktem, přičemž účtovaná kupní cena nebude spotřebiteli nijak zvýšena, nemůže takto být naplněna skutková podstata správního deliktu, za nějž je stěžovatelka sankcionována. Stěžovatel je sankcionován za snahu poskytnout spotřebiteli v rámci předem deklarované ceny maximální počet produktů. Vzhledem k tomu, že v jednom případě se prodává produkt a v druhém se pouze

zprostředkovává uzavření smlouvy, je jasné, že u těchto produktů musí být účtovány samostatné dílčí ceny.

[11] Závěrem stěžovatel navrhuje, aby zrušil rozsudek městského soudu napadený kasační stížností a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 1. 3. 2013, v němž odkázala na své rozhodnutí, své vyjádření k žalobě ze dne 4. 8. 2009 a na doplněk tohoto vyjádření ze dne 31. 10. 2012. Námitky stěžovatele pod body 4. až 7. Kasační stížnosti pak považuje žalovaná za uplatněné v rozporu s ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyly uplatněny v řízení před městským soudem. V dalším odkazuje žalovaná na odůvodnění rozsudku městského soudu, se kterým se ztotožňuje.

[13] Kasační stížnost považuje žalovaná za nedůvodnou a navrhuje tedy její zamítnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, publikované pod č. 685/2005 Sb. NSS, ze kterého se podává: „*Pojem „důvody“, užitý v ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s., které navazuje na ustanovení § 103 s. ř. s., tak v případě kasačních stížností proti rozhodnutím krajských soudů o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu zřetelně odkazuje na tentýž pojem užitý v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. při formulaci toho, jaký obsah mají mít žalobní body žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a vede k jednoznačnému závěru, že v řízení o kasační stížnosti jsou zásadně nepřipustné jiné důvody než ty, které se opírají o skutkové a právní důvody uvedené v žalobě (...)* Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány; to platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.“

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v projednávané věci stěžovatel nepřipustně napadá právní kvalifikaci spáchaného správního deliktu teprve v kasační stížnosti, když uvádí právní důvody, proč nelze předmětné jednání kvalifikovat jako porušení povinnosti podle ust. § 12 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Přitom stěžovateli nic nebránilo, aby tyto námitky uplatnil již v řízení před krajským soudem. Uvedenými stížnostními

námitkami se proto Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť jde o stížnostní námitky uplatněné v rozporu s ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Totéž platí také o námitce stěžovatele ohledně nesprávného vyhodnocení e-mailu spotřebitele ze dne 7. 8. 2008 zaslaného žalované, který je součástí správního spisu, a to ve vztahu k hodnocení tohoto e-mailu žalovanou.

[17] Stejnou námitku však stěžovatel směřoval i proti vyhodnocení tohoto e-mailu městským soudem. Podle obsahu kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje také důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když namítá nesprávné zjištění skutkového stavu městským soudem. Uvedenou námitku lze považovat za přípustně uplatněnou, neboť ji stěžovatel nemohl uplatnit již v řízení před městským soudem. K této námitce proti zjištění skutkového stavu provedeného městským soudem Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud z citovaného e-mailu obsaženého ve správním spise dovodil pouze zjištění, že spotřebitel mohl koupit nabízené vozidlo za shodnou cenu 157 000 Kč bez ohledu na to, zda mu bude poskytnuto pojištění Carlife nebo nikoliv, které stěžovatel de facto nijak nerozporuje. Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí popis skutkového stavu (srov. bod 6 odůvodnění), který odpovídá tomuto zjištění městského soudu. Z kasační stížnosti tedy není zjevné, z jakých důvodů stěžovatel polemizuje s uvedeným zjištěním městského soudu.

[18] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud nedospěl k závěru, že by spotřebitel měl být stěžovatelem nucen ke koupi vozidla za jinou cenu, než byla původně deklarována. Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě osvětlil, že stěžovatel byl pokutován za nesprávné informování o ceně nabízeného vozidla v okamžiku prvního kontaktu spotřebitele s nabídkou prodávajícího. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 – 30, publikovaného pod č. 898/2006 Sb. NSS se podává: *„Povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytovány informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku.“* Závěr městského soudu je tedy souladný s předcházející judikaturou správních soudů.

[19] Za námitku uplatněnou v rozporu s ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. považuje Nejvyšší správní soud také námitku stěžovatele, že je nepravdivé zjištění žalované, že se spotřebitel měl dovědět o ceně nabízeného produktu dovědět teprve z daňového dokladu, když podle názoru stěžovatele se spotřebitel seznámil s cenou minimálně již v okamžiku sjednání a podepsání kupní smlouvy. Tato námitka totiž též v žalobě uplatněna nebyla. Toliko jako obiter dictum Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud ve svém rozsudku dostatečně osvětlil, že rozhodujícím momentem je první kontakt spotřebitele s nabídkou prodávajícího. V tomto okamžiku by podle názoru městského soudu měl být spotřebitel již plně informován o ceně nabízeného zboží. Uvedený závěr městského soudu přitom stěžovatel nijak nezpochybnil a ani nezpochybňuje fakt, že v takto specifikovaném okamžiku spotřebitel řádně informován o ceně nabízeného vozidla nebyl. I kdyby tedy Nejvyšší správní soud tuto námitku stěžovatele vyhodnotil jako přípustně uplatněnou, nemohla by tedy být vyhodnocena jako důvodná.

[20] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a žalovaný také náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu